

ligger paa, at man fik Lov til at have Magten for lang Tid. Det undrer mig derfor, at man ikke med største Begjærighed har grebet denne Leilighed. Naar jeg saa igjen ser paa, hvad der skulde bevæge os til fra Demokratiets og Bønfres Side specielt at støtte en Regering som denne, give den, hvad den forlanger paa Finantsloven, og gaa ind paa hvilke som helst Love den forelægger os, saa skulde det maaske være den humane, mæglende Maade, den træder op paa! Nei desværre, saaledes har jeg ikke kunnet komme til at se det. Reformen — det er jo en bekendt Sag — har man i længere Tid ingen Bei kunnet komme med. Men vi høre ikke saa sjældent fra den høie Regering Tale om Fædrelandskjærlighed og hvilke Midler man skal bruge, hvilke Bete man skal gaa for at sikre vor Selvstændighed, vor Nationalitet og Gud veed hvad. Naar jeg saa ser paa den privilegerede Stilling, som de ved Grundloven ere komne i Besiddelse af, og hvorledes de til Gjengjæld behandle den store menige Befolkning, som maatte afgive en god Del af sin Ret — ganske vist paa lovlig Maade — er det da saaledes, at de fappes med Befolkningen om at komme til at bære Byrderne til Statshusholdningen? Nei desværre, mine Herrer, i den Henseende ser det bedrøveligt ud. Det er bekendt nok, at, hver Gang man nævner Ordet Indkomst- og Formuesskat, er dette noget af det værste, man kan byde den høie Regering og dens Benner, det er Noget, de i den Grad faae Nyse af, at jeg ikke kjender noget Middel, der i høiere Grad kan pirre dem, end netop dette. Og naar jeg ser paa, om dette da er saa urimeligt og uretfærdigt, saa maa jeg tilstaa, at jeg kommer lige til det modsatte Resultat. Jeg kunde forstaa, om den høie Regering siden 1866 med Begjærighed greb enhver Leilighed, der tilbød sig til — ikke at tale om, at den maatte være forpligtet til selv at komme frem dermed — at vi fik vore Skatter omordnede og navnlig fik afløst en Del af de urimelige Skatter, vi nu have, ved Formue- og Indkomstsstat; men det er saa langt fra Tilfældet, at derom kan der jo slet ikke være Tale. Men de gaa endnu et godt Skridt videre: Vi have endnu paa denne Finantslov staaende Krigstoldskatten fra 1864, efter at hver eneste Mand, der har Kjendstab til dette Spørgsmaal, maa indrømme, at der ikke er den fjerneste Grund til at beholde den. Deres Kjærlighed til indirekte Skatter er altsaa saa stor, at selv en Krigstoldskat ville de ikke have trods de bedste Grunde af Verden. Ja, jeg henstiller til dygtigere Finantsmænd, om man ikke kunde have denne Skat og dog staa paa det samme Standpunkt som nu uden nogen Fare. (Th. Nielsen: Jo!) Der blev sagt Jo! af min ærede Nabo, og jeg er vis paa, at han veed Bøstet derom, saa at dette Spørgsmaal altsaa er bekræftet. Men saa stor er den høie Regerings Kjærlighed til den indirekte Beskatningsmaade, at selv denne Stat

har den ikke villet høve, og at man da skulde kunne haabe med den eller en ligefindet Regering at komme til Reformen paa dette Omraade, er det ligefrem sangvinst at haabe. Da nu dette er et Hovedpunkt for mig i vor politiske Udvikling, saa er det en Selvfølge, at jeg maa være med til at gjøre al den Modstand, der staar i min Magt, baade imod denne og imod kommende Regeringer af lignende Art. Men tillad mig, uden at fornærme Noget, at sige, at det er mig i høieste Grad uforklarligt, hvorledes alvorlige, fædrelandskjærlige Mænd kunne rime dette sammen med god, sund og forstandig Finantspolitik, at man paa den ene Side nok finder det rigtig, at man i Kraft af sit Hartkorn og sin høie Stilling i Samfundet bør have Forrettigheder, som man har været saa heldig at faae ved Grundloven af 1866, men at bære Byrder sammen med den øvrige Del af Befolkningen i Forhold til sin Formue, det finder man ikke retfærdigt. Dette vil altsaa med andre Ord sige: de ere rige og mægtige i Rettigheder, men uhyre fattige i at betale, hvad de skulle og bør betale til Statens Fornødenheder; i den Henseende ere de de Fattigste i Folket. Jeg er sikker paa, at hvis man anstillede en Sammenligning mellem en af vore rigeste Mænds Formue og en af de fattigste, selvstændige Mænds, som betaler sin Afgift til Staten gennem indirekte Skat, vilde hin ikke kunde staa ved Siden af den fattige Mand med Hensyn til at bære Statens Byrder. Er dette rigtig? Nei! Jeg kan i det Mindste ikke erkjende det, og jeg undrer mig i høieste Grad over, at hverken denne eller tidligere Regeringer eller deres Benner have grebet Leiligheden til at faae dette Misforhold hevet. De vilde da have kunnet sætte sig selv til de Blæser, som det ser ud til, at de have saa overordentlig kjære, paa en ganske anden Maade end nu; saa kunde der have været Tale om Forlig og om at komme ind paa det ved Forsamlingen anviste Overenskomstens Omraade. Men dette er der ikke Tale om, at Regeringen i mindste Maade har vist at ville indlade sig paa. Følgelig har jeg gjort mig selv det Spørgsmaal: kan der enten nu eller paa senere Stadier af de Forhandlinger, der mulig kunne komme, være Tale eller Tanke om en Overenskomst med denne Regering, og at vi skulde kunne komme ind paa Forhandlinger, ikke alene om finantsielle Spørgsmaal, men eventuelt om noget Lovgivningsspørgsmaal, som er paatrængende, og som Grundloven nu i 28 Aar har vist os, at vi burde søge fyldestgjort? Jeg er kommen til det bestemte Resultat: nei! og jeg maa endog saa sige til mine Kolleger og Benner her i Salen, at jeg vilde finde det saare naturligt, om man reiste sig — kort eller længe, som man vil — og med det levende Ord nedlagde den alleralvorligste Protest mod den Maade, hvorpaa vi for Tiden regjeres her i Danmark. Jeg skal sige, hvorfor. Jeg har